

Слободан Вујовић

Бука

Драги пријатељи,

На једној од последњих промоција “Савремене српске драме”, за Буку и последњој, нисмо ни слутили да је *шо њодне*, заправо било предвечерје његовог живота.

Да смо знали, ми грешни, можда бисмо – не знам ни сам шта бисмо, јер Судбина је направила велики скандал, а Неумитност неопростиву грешку! То им не можемо опростити, јер тешко је помирити се са суровошћу збиље да је из наших живота и будућег нашег овоземаљског трајања, отргнут понајбољи – учитељ Живота.

Вест о Миодраговом одласку затекла ме у Требињу, где ме је заправо он упутио у већ устаљену мисију, на којој је инсистирао – културне сарадње са нашим народом с оне стране *На Дрини ћуџије*.

Црну вест коју сазнамо, а не желимо да верујемо да је таква каква је, обично проверамо код блиских али не код ближе родбине, мада смо се сви у Миодраговом окружењу осећали као родбина, јер нас је он тако некако гледао и гајио то осећање. Некад сурово

строг, а у дну душе до бола благ – никад неправичан.

У неверици зовем да проверим код нашег Миладина Шеварлића, његовог понајбољег друга. Потврђује вест и тако ми се распрши и оно мало, несвесно или можда свесно, исконструисане детињасте наде да је у питању нека грешка, јер немогуће је да се Суровост бацила на Буку. Куд би на њега онако јаког?!

Гласно изражавам своју запрепашћеност са бесмислиним, али искреним питањем: “Како је то могуће?” – на шта Шеварлић одговори: “Мој Слобо, сви смо ми веровали да ће Бука стално трајати.”

И заиста, видећете да смо сада некако остали као сирочићи. Тешко је замислити присуство на седницама Удружења, или на промоцијама часописа *Драма, Савремене српске драме* и иних издања којима је кумовао Бука, а да њега нема, да на крају свих наших излагања дадне завршну реч, која се од почетка чекала, а понекад – због које се и долазило.

На крају свог плодног радног века Миодраг Букић се посвећује култур-

но-уметничком аматеризму, одакле је заправо и почео у свом родном Прокупљу.

Пуних 12 година налази се на челу Савеза КУД Београда, где као председник асоцијације од 40000 младих ентузијаста у најтежим временима, зналачки предводи ову организацију са 114 друштава. За све тешкоће сугерише најбоља решења, премошћава јазове свакојаке немаштине, у име духовног уздигнућа и очувања наше традиције.

Дивио се младости и енергији аматера, па отуда он каже: *...И кад зледамо како српски фолклор развија своја кола, као мајстор развијане магије, кад слушамо музику наших моћних хо-*

рова и ирисусићујемо аматерским позоришним фестивалима, увек се ишамо каква је то генетска структура, која је у стању да иако смело, иако неодољиво афирмише човекову лепоту и савршенство његове креативности. Из те структуре ишиче српски аматеризам, неунитивна снага народа.

Ето, не могах ни да се опростим од њега, без његове помоћи и без његових речи.

Хвала ти Ђука на свим овим и другим речима.

Боже драги, каквог смо човека имали.

Нека му је вечна слава!

Предраг Богдановић Ци, Миодраг Ђукић и Драгослав Срејовић